

Det, Venstre ønsker sig – og det er det, vi har stillet ændringsforslag om sammen med Det Konservative Folkeparti og Fremskridtspartiet – er en ændring af finansieringen.

Vi ville meget gerne have det sådan, at det blev en fifty-fifty-finansiering mellem amterne og kommunerne, sådan at kommunerne fik et økonomisk ansvar for deres borgere, og sådan at amterne og kommunerne selvfølgelig fik deres penge af staten, så de kunne bruge pengene på den måde, der er den rigtige, den bedst mulige for de mennesker, det drejer sig om.

Desværre har vi ikke kunnet samle flertal for dette forslag, og det kan jeg overhovedet ikke forstå. Jeg synes, det er synd for de psykisk syge, og jeg synes, det er synd for stofmisbrugere. Jeg synes, det er synd for de svageste i samfundet, at regeringen er så centralistisk, som den i virkeligheden er, og som den giver udtryk for ved at holde fast ved sin finansieringsmodel med det store beløb, som staten skal betale, og det lille beløb, som amterne skal betale.

Jeg havde håbet på, at vi havde kunnet indgå det, der er meget populært i disse år, et nationalt kompromis netop om disse de allersvageste borgere i vort samfund. Sådan er det desværre ikke, medmindre man kan formå et flertal i Folketinget til at ændre opfattelse, og det burde man kunne, for det ville være langt, langt bedre for de mennesker, vi her taler om, at få det behandlingstilbud, der kan hjælpe dem ud af deres mange gange håbløse situation.

Vi har kunnet se på beregninger både fra den tur, Socialudvalget har været på her i juleferien, hvor vi netop har besøgt herbergsinstitutioner, og også ved at slå op i finansloven og se de svar, vi har fået af socialministeren, at en herbergsplads mange gange koster 200.000 kr. om året. Vi ved også, at man kan få et døgnbehandlingstilbud for misbrugere på en af de private døgnbehandlinginstitutioner for langt under det beløb.

Så skal der ikke megen fantasi til at forestille sig, at hvis kommunerne havde mulighed for at købe det rigtige tilbud til sine borgere – hvis det altså er en misbruger, det drejer sig om, bliver det et behandlingstilbud på en institution, der netop tager sig af disse problemer – så ville kommunerne selvfølgelig gøre det, og man ville hjælpe de mennesker langt bedre.

En anden gruppe, som er overrepræsenteret på herberger og forsorgshjem, er de psykisk syge. Det er ikke et sted for psykisk syge at være i måneder, halve og hele år. De bør have et per-

manent bolig- og behandlingstilbud, og det ville kommunerne og amterne være interesseret i at oprette, hvis de ellers fik økonomisk kompensation for udgiften til disse meget dyre herbergs- og forsorgshjemspladser.

Jeg mener virkelig, det er en skam, at regeringen ikke vil være så meget med på det, der kan gavne de allersvageste, at de kan støtte det ændringsforslag, som de borgerlige partier herinde har stillet.

Men nu bliver det jo spændende at høre, om ministeren kunne tænke sig at begrunde, hvorfor regeringen ikke vil støtte dette forslag. Det vil jeg se frem til.

Bendt Bendtsen (KF):

Vi har under udvalgsarbejdet været meget positive over for dette lovforslag. Det er et område, vi har fulgt meget nøje, og det er et lovforslag, som vi har prioriteret utrolig højt.

Det, der bringer mig herop, er ændringsforslagene, som også fru Tove Fergo har været inde på.

Fra konservativ side ønsker vi som sagt en finansieringsomlægning, en ændring af de 75 pct.s statsrefusion. Vi ønsker, som det også fremgår, at finansieringen bliver 50/50 mellem amter og kommuner. Der er sagt meget om det, men herved motiverer vi jo netop kommunerne til at iværksætte en behandling for den enkelte.

Med det nuværende system er der for stor fare for, at man i kommunerne blot lader stå til over for nogle af disse klienter, som har taget ophold på vore institutioner.

Vi er selvfølgelig enige i, at der med det nye lovforslag bliver taget hånd om den enkelte, men det kan altså gøres bedre, og derfor er vi meget enige om en ændret finansiering og de bemærkninger, der er kommet om den ændrede finansiering.

Kirsten Jacobsen (FP):

Der er i betænkningen optrykt et ændringsforslag fra Enhedslisten om, at fremtiden for dem, der bor på herberger, skal planlægges i samarbejde med beboerne.

I den anledning synes jeg, det er vigtigt at spørge regeringen, om regeringen er parat til i den forbindelse at drøfte det problem, som beboerne på et herberg kom til Folketingets Boligudvalg og rejste, nemlig at man nægtes indskudslån til en lejlighed med den begrundelse, at man jo ikke har fast bopæl.